Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

6. marts 2012 *

»EUGFL — Garantisektionen — udgifter, som er udelukket fra finansiering — frugt og grøntsager — forpligtelse til dokumentation for udgifter — betingelser for anerkendelse af producentorganisationer«

I sag T-230/10,

Kongeriget Spanien, først ved abogados del Estado M. Muñoz Pérez og A. Rubio González, derefter ved abogado del Estado A. Rubio González,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved F. Jimeno Fernández, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse 2010/152/EU af 11. marts 2010 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 63, s. 7), for så vidt som den udelukker visse udgifter afholdt af Kongeriget Spanien i frugt- og grøntsagssektoren,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne K. Jürimäe (refererende dommer) og M. van der Woude,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. november 2011,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

1 I forlængelse af fem undersøgelser, med referencerne FV/2004/381/ES, FV/2005/301/ES, FV/2005/302/ES, FV/2006/354/ES og FV/2005/385/ES, gennemført af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers revisionstjeneste for landbrugsudgifter for støtte i frugt- og

* Processprog: italiensk.

grøntsagssektoren i henhold til artikel 7, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT L 160, s. 103), underrettede Kommissionen den 7. april 2008 de spanske myndigheder om sine konklusioner vedrørende disse undersøgelser.

2 Ved skrivelse af 27. maj 2008 anmodede Kongeriget Spanien forligsorganet om at mægle i sagen. Forligsorganet fremlagde sin endelige rapport den 29. oktober 2008. Den 25. august 2009 meddelte Kommissionen Kongeriget Spanien sin endelige holdning.

3 På grundlag af argumenterne fremført i den sammenfattende rapport af 30. september 2009 besluttede Kommissionen ved afgørelse 2010/152/EU af 11. marts 2010 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 63, s. 7, herefter »den anfægtede afgørelse«), at udelukke bl.a. to udgiftstyper afholdt af Kongeriget Spanien i frugt- og grøntsagssektoren fra finansiering.

4 For det første anvendte Kommissionen en første fast korrektion på i alt 33 339 525,05 EUR for udgifter, anmeldt i form af udgifter til forvaltning af emballageomkostninger, på grund af, at de udgifter, der er afholdt ved miljøvenlig håndtering af emballage, ikke er støtteberettigede. For det andet anvendte Kommissionen en anden fast korrektion på 100% på i alt 4 940 378,44 EUR for støtten til producentsammenslutningen SAT Royal (herefter »OP SAT Royal«) på grund af mangler ved anvendelsen af de kriterier, som gjorde det muligt at anerkende støtten.

Retsforhandlinger og parternes påstande

5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. maj 2010 har Kongeriget Spanien anlagt denne sag.

6 Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den udelukker visse udgifter, som Kongeriget Spanien har anmeldt, fra EU-finansiering.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

7 Kommissionen har nedlagt følgende påstande.

— Frifindelse.

— Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

8 Til støtte for sin påstand har Kongeriget Spanien gjort to anbringender gældende. Det første vedrører i det væsentlige en retlig fejl begået af Kommissionen hvad angår udelukkelsen af omkostninger ved miljøvenlig håndtering af emballage, ved dens fortolkning af bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager (EFT L 297, s. 1) og af Kommissionens forordning (EF) nr. 1433/2003 af 11. august 2003 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2200/96 for så vidt angår driftsfonde, driftsprogrammer og finansiel støtte (EUT L 203, s. 25). Det andet anbringende vedrører i det væsentlige en retlig fejl begået af Kommissionen for så vidt angår manglerne ved kontrolordningen med hensyn til anerkendelse af OP SAT Royal, ved dens fortolkning af bestemmelserne i forordning nr. 2200/96 og i

Kommissionens forordning (EF) nr. 1432/2003 af 11. august 2003 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2200/96 for så vidt angår anerkendelse af producentorganisationer og foreløbig anerkendelse af producentsammenslutninger (EUT L 203, s. 18).

Det første anbringende

9 Hvad angår det første anbringende er parterne i det væsentlige uenige om, hvorvidt bestemmelserne i forordning nr. 2200/96 og forordning nr. 1433/2003 kræver, at yderligere udgifter til en miljøvenlig håndtering af emballage direkte eller indirekte afholdes af producentorganisationen (herefter »PO«), og at sidstnævnte med henblik på at modtage den finansielle støtte, der er omhandlet i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 2200/96, vedlægger sin støtteansøgning et præcist skriftligt bevis, der begrunder de nævnte omkostninger.

10 Indledningsvis skal der henvises til de bestemmelser og den retspraksis, som er relevante ved undersøgelsen af det første anbringende.

11 For det første er i artikel 15 i forordning nr. 2200/96 fastsat følgende:

»1. På de i denne artikel fastsatte betingelser ydes der finansiel [EU-]støtte til producentorganisationer, som opretter en driftsfond.

Denne fond finansieres af finansielle bidrag fra de producenter, der er medlem, på grundlag af de frugt- og [de] grøntsagsmængder, som reelt er markedsført, eller værdien heraf, og af den finansielle støtte, der er nævnt i første afsnit.

2. Den i stk. 1 nævnte driftsfond har følgende formål:

a) finansiering efter stk. 3 af tilbagekøb fra markedet

b) finansiering af et driftsprogram, der er forelagt de nationale myndigheder og godkendt efter artikel 16, stk. 1.

[…]

5. Den i stk. 1 nævnte finansielle støtte er lig med beløbet for de i samme stykke nævnte finansielle bidrag, der faktisk er betalt, idet den dog begrænses til 50% af beløbet for de udgifter, der reelt er afholdt efter stk. 2.

[…]«

12 Artikel 18 i forordning nr. 1433/2003 med overskriften »Ansøgninger«, bestemmer i stk. 2, litra c), at »[a]nsøgningerne ledsages af dokumentation, der angiver […] de udgifter, der er afholdt i forbindelse med driftsprogrammet«.

13 Ifølge punkt 2, litra c), i bilag I til forordning nr. 1433/2003 med overskriften »Frivilligt indhold i driftsprogrammer«, som forordningens artikel 8, stk. 2, henviser til, kan driftsprogrammer bl.a. indeholde punkter om »specifikke omkostninger ved […] miljøforanstaltninger (herunder omkostninger ved miljøvenlig håndtering af emballage)«.

14 I punkt 2, litra c), in fine, i bilag I til forordning nr. 1433/2003, henvises der til en fodnote 3, i henhold til hvilken:

»Miljøvenlig håndtering af emballage skal behørigt begrundes og svare til kriterierne i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald […]«

15 For det andet bemærkes, at ifølge fast retspraksis finansierer EUGFL kun interventioner, der foretages efter de EU-retlige bestemmelser inden for rammerne af de fælles markedsordninger for landbruget (jf. Domstolens dom af 8.5.2005, sag C-349/97, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 3851, præmis 45-47 og 49, og af 24.2.2005, sag C-300/02, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 1341, præmis 32-36 og den deri nævnte retspraksis).

16 Der skal derefter først og fremmest foretages en gennemgang af Kongeriget Spaniens argumenter til støtte for det første anbringende.

17 Det skal for det første konstateres, at Kongeriget Spanien med urette har gjort gældende, at Kommissionen anerkendte, at de spanske myndigheder havde fastsat den faste sats på 17%, som myndighederne anvendte som meromkostninger i forhold til konventionelle omkostninger, korrekt. Det fremgår faktisk af sagsakterne, at selv om Kommissionen erkender, at den sats på 17%, der er blevet anvendt i det foreliggende tilfælde, ikke i sig selv er uforholdsmæssig, har den derimod gjort gældende, at Kongeriget Spanien ved beregningen af denne sats har indregnet udgifterne til miljøvenlig håndtering af emballage uden at fremkomme med nogen som helst form for bevis for, at de nævnte udgifter blev afholdt af PO'erne eller deres medlemmer.

18 For det andet må det undersøges, om Kommissionen, således som Kongeriget Spanien har anført, begik en retlig fejl ved at kræve, at omkostninger ved miljøvenlig håndtering af emballage nødvendigvis afholdes af PO'erne.

19 Det bemærkes herved, at i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 15, stk. 5, første afsnit, i forordning nr. 2200/96, beregnes den finansielle støtte, som EU yder, i forhold til »de udgifter, der reelt er afholdt«, bl.a. ved driftsfondens finansiering af et driftsprogram. I henhold til bestemmelserne i artikel 18, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1433/2003 ledsages de støtteansøgninger, der indgives af PO'er, ligeledes af dokumentation, der angiver de udgifter, der er afholdt i forbindelse med driftsprogrammet.

20 Det fremgår heraf, at et EU-tilskud kun kan ydes til en PO i forbindelse med et driftsprogram på betingelse af, at der føres bevis for indgåelsen af en forpligtelse til at afholde de udgifter, der er afholdt i forbindelse med driftsprogrammet.

21 Denne fortolkning af de omhandlede bestemmelser kan ikke ændres i forhold til Kongeriget Spaniens argumentation, hvorefter et sådant krav ikke finder anvendelse på driftsprogrammer, der indeholder omkostninger ved miljøvenlig håndtering af emballage, for så vidt som det fremgår af bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365, s. 10), i fodnote 3 i bilag I til forordning nr. 1433/2003, at håndteringen af disse emballager påhviler forhandlerne, således at det ville være ulogisk, hvis nævnte forordning krævede, at PO'erne afholdt udgifter til forvaltning af emballage, som de ikke skulle afholde.

22 Indledningsvis må det konstateres, at den regel, der er henvist til i præmis 20 ovenfor, ikke udelukker, at der tages hensyn til omkostninger ved miljøvenlig håndtering af emballage, når omkostningerne, som i det foreliggende tilfælde, afholdes direkte af forhandlerne og indirekte af PO. Der kræves således kun et bevis for, at de pågældende omkostninger direkte eller indirekte afholdes af PO'erne.

23 Endvidere bemærkes, at der ved forordning nr. 1433/2003 fastsættes gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2200/96 for så vidt angår driftsfonde, driftsprogrammer og finansiel støtte. I denne forbindelse, således som det fremgår af betragtningerne angivet i præmis 19 og 20 ovenfor, gennemfører artikel 18, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1433/2003, idet den bestemmer, at de støtteansøgninger, der indgives af PO'er, ledsages af dokumentation, der angiver de udgifter, der er afholdt i forbindelse med driftsprogrammet, bestemmelsen i artikel 15, stk. 5, i forordning nr. 2200/96.

24 Derimod fastsætter hverken forordning nr. 2200/96 eller forordning nr. 1433/2003 – og heller ikke direktiv 94/62 – som der henvises til i fodnote 3 i bilag I i forordning nr. 1433/2003, nogen som helst undtagelse, som finder anvendelse inden for rammerne af driftsprogrammer, der indeholder omkostninger ved miljøvenlig håndtering af emballage, til den regel, som følger af bestemmelserne i artikel 15, stk. 5, i forordning nr. 2200/96 og artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 1433/2003, hvorefter den finansielle støtte, som EU yder, beregnes i forhold til de udgifter, der reelt er afholdt, og derfor bevist af støtteansøgeren, dvs. i det foreliggende tilfælde PO'erne.

25 Det fremgår af ovenstående bemærkninger, at det er med urette, at Kongeriget Spanien har kritiseret Kommissionen for at have begået en retlig fejl ved at kræve, at omkostninger ved miljøvenlig håndtering af emballage nødvendigvis afholdes af PO'erne.

26 For det tredje skal det undersøges, således som Kongeriget Spanien har anført, om kravet om, at PO'en fører bevis for, at den direkte eller indirekte har afholdt omkostningerne ved miljøvenlig håndtering af emballage, er uforholdsmæssigt.

27 Kongeriget Spanien har nærmere anført, dels at PO'er ikke er forpligtet til at være i besiddelse af et dokumentbevis for den nøjagtige størrelse af det udbetalte beløb til miljøvenlig håndtering af emballage, dels at forhandlerne overvælter disse omkostninger på PO'erne, ligesom de øvrige produktionsomkostninger.

28 Det bemærkes i denne henseende, at proportionalitetsprincippet, der hører til EU-rettens almindelige grundsætninger, indebærer, at EU-institutionernes retsakter ikke må gå videre end nødvendigt og passende for gennemførelsen af det med de pågældende retsforskrifter lovligt tilsigtede formål, hvorved det forudsættes, at såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst bebyrdende foranstaltning vælges, og byrderne må herved ikke være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (jf. Domstolens dom af 4.10.2007, sag C-375/05, Geuting, Sml. I, s. 7983, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

29 For så vidt angår domstolskontrollen med betingelserne for anvendelsen af et sådant princip i forhold til det vide skøn, som EU-lovgiver har inden for den fælles landbrugspolitik, gælder det, at kun såfremt den vedtagne foranstaltning er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, som Kommissionen forfølger, vil en sådan foranstaltning kunne kendes ulovlig (jf. i denne retning Geuting-dommen, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

30 I det foreliggende tilfælde må for det første Kongeriget Spaniens argument om, at bilag I til forordning nr. 1433/2003 tillader medregningen af omkostninger ved miljøvenlig håndtering af emballage i driftsprogrammer uden at pålægge den mindste betingelse, der er forbundet med den person, der skal afholde dem, forkastes.

31 Som det allerede er anført i præmis 24 ovenfor, fastsætter forordning nr. 2200/96 og nr. 1433/2003 nemlig ikke nogen fravigelse af den regel, som følger af bestemmelserne i artikel 15, stk. 5, i forordning nr. 2200/96 og artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 1433/2003.

32 Dernæst kan det i modsætning til, hvad Kongeriget Spanien i det væsentlige gør gældende, ikke antages, at det for at bevise eksistensen af den udgift, som PO'erne indirekte har afholdt, er tilstrækkeligt at basere sig på den angiveligt logiske antagelse, hvorefter – henset til praksis – den salgspris, som PO'erne fakturerede forhandlerne, blev nedsat for at tage hensyn til, at sidstnævnte forestod håndteringen af de pågældende varers emballage.

33 For det første er en sådan argumentation således klart i strid med den regel, der er henvist til i præmis 20 ovenfor. For det andet kan det ikke udelukkes, at meromkostninger ved miljøvenlig håndtering af emballage i stedet for en nedsættelse af den salgspris, som PO'erne fakturerer forhandlere, overvæltes på senere led i omsætningskæden gennem en forhøjelse af de salgspriser, som forhandlere fakturerer deres kunder.

34 Udelukkende støtteansøgerens godtgørelse af eksistensen af den – direkte eller indirekte – afholdte udgift kan derfor opfylde den regel, der er henvist til i præmis 20 ovenfor.

35 For det tredje kan kravet om en sådan godtgørelse i modsætning til, hvad Kongeriget Spanien har gjort gældende, ikke tilsidesættes, når medlemsstaten, som i det foreliggende tilfælde, i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 1433/2003, har fastsat meromkostninger, der skyldes håndtering af emballage, tilnærmelsesvist i forhold til konventionelle omkostninger. En sådan påstand ville nemlig have til følge, at det i strid med den regel, der er henvist til i præmis 20 ovenfor, ville være muligt for PO'er, som ikke har afholdt nogen meromkostninger, at drage fordel af den pågældende støtte.

36 Det fremgår af ovenstående bemærkninger, at Kongeriget Spaniens argumenter ikke i tilstrækkelig grad tager hensyn til det lovlige formål, som forfølges med den pågældende ordning, der som anført i præmis 15 ovenfor er at sikre, at finansielle interventioner foretages i overensstemmelse med EU-retten inden for rammerne af de fælles markedsordninger for landbruget. Følgelig giver hverken Kongeriget Spaniens argumentation eller sagens akter grundlag for at antage, at Kommissionen ved at kræve, at PO'en fører bevis for, at den har afholdt omkostningerne ved miljøvenlig håndtering af emballage, har tilsidesat proportionalitetsprincippet.

37 Eftersom ingen af de argumenter, som Kongeriget Spanien har fremført til støtte for det første anbringende, er velbegrundede, må anbringendet forkastes.

Det andet anbringende

38 Hvad angår det andet anbringende er parterne i det væsentlige uenige om, hvorvidt artikel 14 i forordning nr. 1432/2003 kun finder anvendelse på fysiske eller juridiske frugt- og grøntsagsproducenter, der sammensat udgør en PO, såsom OP SAT Royal, eller ligeledes, når medlemmerne er juridiske personer, på fysiske eller juridiske personer, der kontrollerer deres selskabskapital.

39 Indledningsvis skal der henvises til de bestemmelser, som er relevante med henblik på undersøgelsen af det andet anbringende.

40 Artikel 11, stk. 1, litra d), nr. 3), i forordning nr. 2200/96, har følgende ordlyd:

»I denne forordning forstås ved »[PO]« en juridisk person:

[…]

d) hvis vedtægter har bestemmelser:

[…]

3) til sikring af, at de tilsluttede producenter på demokratisk vis udøver kontrol med deres organisation og dens beslutninger

[…]«

41 I henhold til 14. betragtning i forordning nr. 1432/2003:

»For at sikre, at producentorganisationerne rent faktisk repræsenterer et minimumsantal producenter, er det nødvendigt, at medlemsstaterne træffer foranstaltninger for at undgå, at et mindretal medlemmer, der eventuelt tegner sig for størstedelen af den pågældende producentorganisations produktion, majoriserer producentorganisationens forvaltning og drift.«

42 Artikel 4 i forordning nr. 1432/2003 med overskriften »Producentorganisationernes minimumsstørrelse« bestemmer følgende i stk. 1:

»Mindsteantallet af producenter som omhandlet i artikel 11, stk. 2, litra a), i forordning […] nr. 2200/96 fastsættes til fem producenter pr. kategori.«

43 Artikel 13 i forordning nr. 1432/2003 med overskriften »Medlemmer, der ikke er producenter«, har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne kan beslutte, om og på hvilke betingelser en fysisk eller juridisk person, der ikke er producent, kan accepteres som medlem af en [PO].

2. Ved beslutningen om de i stk. 1 omhandlede betingelser sørger medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 11, stk. 1, litra a), og litra d), nr. 3), i forordning (EF) nr. 2200/96, for:

[…]

b) at [PO's] vedtægter indeholder bestemmelser til sikring af, at de tilsluttede producenter på demokratisk vis kan udøve kontrol med deres organisation og dens beslutninger.

[…]«

44 I henhold til bestemmelserne i artikel 14 i forordning nr. 1432/2003 med overskriften »Demokratisk kontrol med producentorganisationerne«:

»1. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger for at undgå, at en eller flere producenter misbruger deres beføjelser eller indflydelse i forbindelse med en [PO's] forvaltning og drift.

2. Intet medlem af en [PO] må råde over mere end 20% stemmeret. Medlemsstaten kan dog forøge denne procentsats til højst 49% i forhold til medlemmets bidrag til [PO's] afsatte produktions værdi.«

45 For det andet skal Kongeriget Spaniens argumenter til støtte for det andet anbringende, som falder i to led, undersøges i lyset af disse bestemmelser.

46 Hvad angår det første principale led har Kongeriget Spanien kritiseret Kommissionen for at have fastslået, at en enkelt fysisk person, der ikke er producent, udøvede kontrol over fire af de ni juridiske personer, som er medlemmer af OP SAT Royal, og dette for så vidt som denne fysiske person ejede 76% af selskabskapitalen i en af disse fire juridiske personer og næsten 100% af selskabskapitalen i de tre andre, og at Kommissionen følgelig har tilsidesat de ovennævnte bestemmelser i artikel 13 og 14 i forordning nr. 1432/2003. Ifølge Kongeriget Spanien var de reelle medlemmer af denne PO nemlig kun disse ni juridiske personer, dvs. kommercielle selskaber, og det enkelte selskab havde i overensstemmelse med disse bestemmelser mindre end 20% stemmeret.

47 Det bemærkes herved, at det klart fremgår af bestemmelserne i forordning nr. 2200/96 og nr. 1432/2003, nævnt i præmis 40-43 ovenfor, at EU-bestemmelserne vedrørende PO'er har til formål at sikre deres demokratiske funktion gennem to principper.

48 For det første skal de tilsluttede producenter af PO'en i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 11, stk. 1, litra d), nr. 3), i forordning nr. 2200/96 udøve kontrol med deres organisation og dens beslutninger. Dette princip fremgår endvidere udtrykkeligt af de særlige bestemmelser i artikel 13, stk. 2, litra b), i forordning nr. 1432/2003.

49 For det andet fremgår det af artikel 4 og artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1432/2003, at en PO skal omfatte mindst fem medlemmer, der er producenter, og at ingen af medlemmerne i princippet må råde over mere end 20% stemmeret. Disse bestemmelser afhjælper den bekymring, som er beskrevet i

14. betragtning til forordning nr. 1432/2003, som gengivet i præmis 41 ovenfor. Det er endvidere ubestridt, at disse bestemmelser ikke kun gælder for fysiske personer, der er medlemmer, men også for PO'ernes juridiske personer, og at hvert af disse medlemmer har en stemme i OP SAT Royal.

50 Når medlemsstaterne udøver kontrol med en PO's demokratiske forvaltning, kan der imidlertid ikke ses bort fra identiteten af de fysiske eller juridiske personer, der ejer selskabskapitalen i medlemmerne af PO'en. I mangel af en sådan prøvelse vil en enkelt fysisk eller juridisk person, som ejer en væsentlig majoritet af – hvis ikke hele – selskabskapitalen i flere medlemmer af en PO, således at personen udøver kontrolbeføjelser over sidstnævnte, bl.a. over deres beslutningsproces, i så fald kunne skjule sig bag medlemmerne.

51 Under sådanne omstændigheder risikerer det andet princip, som er beskrevet i præmis 49 ovenfor, at blive omgået, for så vidt som det synlige antal medlemmer af PO'en ikke er repræsentativt for det antal medlemmer af PO'en, der reelt er uafhængige.

52 Der kan ikke rejses tvivl om denne betragtning under henvisning til, at den pågældende fysiske person i det foreliggende tilfælde ikke er producent. Derimod skal det bemærkes, at medlemmerne af OP SAT Royal under denne sags omstændigheder er producenter. Det må følgelig fastslås, at den omstændighed, at den pågældende fysiske person, der ikke er producent, ejer en væsentlig majoritet af – hvis ikke hele – selskabskapitalen i flere producentmedlemmer af OP SAT Royal, indebærer en tilsidesættelse af de to principper, der er fastsat ved EU-retten med henblik på at sikre en PO's demokratiske funktion, og beskrevet i præmis 48 og 49 ovenfor. Under sådanne omstændigheder er ikke alene det synlige antal medlemmer af PO'en således ikke repræsentativt for det antal medlemmer af PO'en, der reelt er uafhængige, hvilket er i strid med det andet princip, som er nævnt i præmis 49 ovenfor, men desuden udøves PO'ens kontrolbeføjelser og kontrollen med dens beslutninger i virkeligheden ikke alene af producentmedlemmerne, idet visse af producentmedlemmerne kontrolleres af en person, der ikke er producent, hvilket er i strid med det første princip, som er nævnt i præmis 48 ovenfor.

53 Det fremgår af ovenstående bemærkninger, at Kommissionen i modsætning til, hvad Kongeriget Spanien gør gældende, med rette antog, at der for at sikre PO'ernes demokratiske funktion skulle tages hensyn til identiteten på de fysiske eller juridiske personer, der kontrollerede medlemmerne af PO'erne.

54 Følgelig skal det andet anbringendes første led forkastes som grundløst.

55 Hvad angår det andet anbringendes andet subsidiære led, har Kongeriget Spanien gjort gældende, at Kommissionen har anlagt et urigtigt skøn med hensyn til den indirekte stemmeprocent for en enkelt fysisk person i OP SAT Royal. Kommissionen har således med urette antaget, at den nævnte person i det foreliggende tilfælde kontrollerede fire ude af de ni medlemmer af denne PO. Kongeriget Spanien har imidlertid gjort gældende, at denne fysiske person, der ikke er producent, kun kontrollerede tre af disse ni medlemmer af PO'en. Det er således Kongeriget Spaniens opfattelse, at denne samme fysiske persons indirekte stemmeprocent i OP SAT Royal ikke udgjorde 44,44%, men 33%. Sidstnævnte procent er i overensstemmelse med den maksimale stemmeret, som forøget af Kongeriget Spanien i henhold til bestemmelserne i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1432/2003.

56 Det er herved tilstrækkeligt for det første at bemærke, at selv om det, således som Kongeriget Spanien har anført, antages, at den pågældende fysiske person kun kontrollerede tre af de ni medlemmer af PO'en, fremgår det af de dokumenter, der er vedlagt svarskriftet, at andelen af disse tre juridiske personers markedsførte produktion, på grundlag af værdien af PO'ens afsatte produktion, udgjorde 11,8%, for det andet, at dette tal ikke er blevet bestridt af Kongeriget Spanien.

57 Ifølge bestemmelserne i artikel 14, stk. 2, andet punktum, i forordning nr. 1432/2003 skal medlemsstatens forøgelse af et enkelt medlems maksimale stemmeret på 20% imidlertid være afpasset efter det nævnte medlems bidrag til værdien af den af PO'en afsatte produktions.

58 Følgelig, således som Kommissionen har gjort gældende, i tilfælde af, at den pågældende fysiske person i det foreliggende tilfælde kun kontrollerer tre af de ni medlemmer af OP SAT Royal, idet disse hver rådede over en stemme i PO'en, har den nævnte fysiske person en procentdel af stemmerettighederne på 33%, hvilket ganske vist er i overensstemmelse med det loft, der er fastsat af Kongeriget Spanien, men væsentligt over den andel af værdien af den produktion, som indehaves af de tre juridiske personer, som personen kontrollerer i PO'en.

59 Kongeriget Spanien er under sådanne omstændigheder forpligtet til i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1432/2003, og med henblik på at sikre OP SAT Royals demokratiske funktion, at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at undgå, at den nævnte fysiske person kontrollerer mere end 20% af stemmeretten i PO'en.

60 Det følger af det ovenstående, at det andet anbringendes andet led ikke kan tages til følge, og at det andet anbringende må forkastes i sin helhed.

61 Kommissionen bør derfor frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

62 Ifølge Rettens procesreglements artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kongeriget Spanien har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale dens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. marts 2012.

Underskrifter